

Inges
Katt hjem

TEMA
Frivillig hos
Inges Katt hjem

MEDLEMSKAB - KATTEBLADET

Alle med interesse i Kattehjemets arbejde er velkomne som bidragsydere. Der tegnes ikke medlemskab med et fast, årligt kontingent, men det overlades helt frit til den enkelte at give et bidrag til Kattehjemmet. Alle bidrag – store såvel som mindre – modtages med samme taknemmelighed.

På midtersiderne i bladet findes forskellige muligheder for at foretage en indbetaling: Du kan både benytte MobilePay / Swipp med din mobiltelefon, overføre et beløb via din netbank, betale med dankort på vores hjemmeside eller tilmelde dig Betalingsservice. Du får fuld fradragsret, og kattene får dermed glæde af hver en krone.

Kattehjemets blad udsendes 4 gange årligt til samtlige bidragsydere.

Kattebladet og adresserne - Husk:

- at melde adresseændring samt nyt telefonnummer skriftligt til Kattehjemmet.
- at bruge samme navn hver gang, hvis I er to med forskelligt navn, der holder bladet sammen.
- at give os besked, hvis I får 2 blade.
- at give bladet videre i stedet for at smide det væk.
- at Kattehjemmet stadig samler på brugte frimærker.

På forhånd tak, kontoret

**NB! BENYT ALTID ABONNEMENTSNR. FRA DET
SENESTE BLAD, DU HAR MODTAGET**

Forsiden Shutterstock

Redaktør Kommunikationschef Fransiska Jacobsen, fransiska@inges-kattehjem.dk

Grafisk produktion HELDINGgrafiker.dk

Oplag 31.000 | ISSN 0909-9638 | Eftertryk er tilladt med kildeangivelse

INDHOLD

4 TEMA

Bliv frivillig

Mød to af vores seje plejefamilier

6 Egitil Enøje

Hornhindesår er en alvorlig sag

8 Nyt fra Kattehjemmet

Læs om de sidste vigtige tiltag for kattene

10 Sambos historie

"Jeg går tur med min kat
– hver dag"

12 Støt Inges Kattehjem

Benyt en af de mange muligheder for at støtte vores arbejde

14 Brevkassen

Skal vi af med vores elskede kat?

16 Giv os nu den kattelov

Christiansborg må snart vågne op

18 Grenzenlose Katzenhilfe

En historie om søhelte

KÆRE KATTEVEN

Det er vinter i Danmark, og det kan mærkes på Inges Kattehjem. Vi modtager i disse uger hundredvis af herreløse katte, hvoraf en del er meget forkomne pga. kulden og den sparsomme forekomst af føde. Der er estimeret en halv million herreløse katte i Danmark, og når man arbejder med katte til hverdag, er man slet ikke i tvivl om, at en kat ikke kan klare sig alene i den danske natur. Katten er ikke et såkaldt "faunadyr" herhjemme, og det betyder, at de forudsætninger, som hjorte, ræve, forskellige fuglearter og andre vilddlevende dyr, vi kender fra det danske dyreliv, har for at trives sommer såvel som vinter, ikke er til stede hos katten. Den er ganske enkelt ikke tilpasset vores miljø, hvorfor den er afhængig af mennesker for at overleve, og derfor går tusinder og atter tusinder af herreløse katte til grunde af sult, kulde og sygdom hvert eneste år.

Det er uendeligt trist, at der stadig er en del mennesker i vores oplyste samfund, som til trods for al sund fornuft hårdnakket og egoistisk insisterer på ikke at neutralisere deres huskatte og dermed bidrager direkte til overproduktionen af killinger, der ikke er hjem til - killinger som i bedste fald får en plads som en af de få på et af landets internater, og som i værste fald når at vokse op og avle mange flere killinger til en uvis skæbne, før de dør en ussel død i naturen.

Vi kan kun appellere til, at man opfordrer venner, familie og kollegaer til at neutralisere deres katte i tide. Henvi eventuelt til Inges Kattehjems hjemmeside for nærmere information om både indgrebet og konsekvenserne for kattene ved at lade stå til.

„Det gi'r pote at give
en hjælpende hånd”

FRIVILLIG PÅ KATTEHJEMMET

»JEG ER PLEJEFAMILIE«

Der er mange måder at hjælpe kattene på. En af dem er at melde sig som plejefamilie for enten en kattermor med killinger eller moderløse killinger. Her kan du møde to af vores faste plejemødre gennem mange år: **Maja og Charlotte.**

INTERVIEW MED MAJA

Hvorfor fik du lyst til at blive frivillig for Inges Kattehjem?

Jeg valgte at blive frivillig for Inges Kattehjem, da jeg gerne ville have noget mere med katte at gøre. Jeg elsker dyr, specielt katte, og ville utroligt gerne prøve at passe killinger og følge dem, mens de var helt små. Det var ikke så meget ønsket om at udføre såkaldt dyreværnsarbejde, der i sin tid fik mig til at melde mig som frivillig, men nærmere fordi jeg bare gerne ville bruge noget mere tid med katte og killinger. At man så rent faktisk gør en forskel for de katte man hjælper, er bare en dejlig bonus, som man får oveni samværet med dem.

Hvad laver du?

Jeg er plejemor for killinger, der bliver bragt ind på Kattehjemmet, og som ikke er store nok til at blive videreføret til et nyt hjem. Killingerne bliver som regel indleveret, fordi nogen har fundet dem alene udenfor et sted, og i stedet for at de skal

vokse op i et bur på Kattehjemmet, får min kæreste og jeg dem med hjem og har dem boende hos os. På denne måde bliver killingerne socialiseret, de kommer i menneskehænder, venner sig til hjemmets almindelige lyde og lærer, at mennesker er en naturlig del af deres hverdag.

Kattehjemmet sørger for mad, grus og legetøj til killingerne, så vi har ikke rigtig nogen udgifter ved pasningen. Vi giver dem mad og vand og sørger for at tømme deres bakke, og ellers vejer vi dem og holder øje med, at de tager på i vægt. Desuden kører vi dem regelmæssigt til Kattehjemmets dyrlæge for tjek og eventuel behandling. Foruden det praktiske er vores job at lege med killingerne, nusse med dem og sørge for, at de føler sig trygge i deres midlertidige hjem. Vi starter som regel med at have dem samlet i ét rum, f.eks. badeværelset, så de kan vænne sig til at være et nyt sted. Efterhånden som dagene går, kommer de nysgerrigt ud og kigger på resten af lejligheden. Vi har selv tre fuldvoksne katte, som er med til at lege med killingerne og lære dem, hvad man som kat skal gøre og ikke gøre. Katte er af natur meget renlige, og killingerne kan allerede bruge

bakken, fra de er få uger, hvilket gør det meget nemt at have dem.

Det gør mig altid rigtig glad, når de ringer fra Kattehjemmet og spørger, om vi er klar på et kuld mere, men det kan til tider også være hårdt at give killingerne fra sig igen. Man bliver dog bedre til det for hver gang, og der er det, at man husker sig selv på: At det er et stykke dyreværnsarbejde man udfører, og det er for kattenes skyld.

Hvad giver det dig i hverdagen?

Tilfredsstillelse. Det gør mig rigtig glad at føle, at jeg gør noget godt for dyrene, men skal jeg være ærlig, så er det, der betyder mest for mig, stadig tiden med de forskellige killinger. Jeg opnår højst sandsynligt endnu større tilfredsstillelse, end kattene og killingerne gør. Der er intet bedre end at have et kuld killinger liggende og sove på sofaen, når man kommer hjem fra arbejde. Og selvom min kæreste i starten var meget skeptisk, da jeg meldte ud, at jeg gerne ville være plejemor, så er han i den grad vokset med opgaven og holder lige så meget af, at der ofte er nye, små killinger i lejligheden. Jeg kan kun varmt anbefale andre at blive plejefamilie.

TEMA
Frivillig hos
Inges Kattehjem

FØLG MED I VORES ARTIKELSERIE OM FRIVILLIGT ARBEJDE

Maj 2014
Frivillig hjælper på Kattehjemmet
August 2014
Frivillig hjælper til arrangementer
November 2014
Frivillig hjælper som sælger
og fundraiser
Februar 2015
Frivillig hjælper som plejefamilie

EN HILSEN FRA CHARLOTTE

Den 2. oktober 2014 var jeg forbi Inges Kattehjem i Odense for at aflevere mine syv plejekatte, som i denne ombæring talte missemor og hendes seks killinger. Killingerne var fyldt 12 uger og dermed store nok til at komme til nye hjem. Da vi havde haft 17 plejekatte denne sommer, havde vi i familien aftalt, at dette var det sidste hold i denne sæson. Som jeg plejer, gav jeg lige en hånd med at ordne lidt praktisk på Kattehjemmet, og imens kom en dame med en lille pige og afleverede to små killinger, som var blevet fundet ved en å og efterfølgende sat ind i en stald med mange voksne staldkatte. Killingerne så frygteligt medtagede ud og var fedtet ind i skidt og snavs, og jeg tænkte i mit stille sind, at de nok ikke ville overleve.

Den faste husdyrlæge Helle tilså med det samme killingerne og startede med at give dem et bad, for pelsen var helt klistret sammen, og de var fyldt med lopper. Helle mente, at det ikke stod så galt til med killingerne, og en "salonbehandling" hjalp da også gevaldigt på deres udseende, men tynde var de nu stadig. Alt imens jeg tørrede killingepels det bedste, jeg havde lært, forsøgte personalet at

finde en plejefamilie, men ingen havde plads med det samme. Så gik det jo hverken værre eller bedre, end at mit hjerte løb af med mig, og selvom jeg havde lovet min mand og søn, at vi ikke skulle have flere plejekatte i år, hørte jeg mig selv sige: "Jeg tager dem med hjem!". Hele vejen hjem tænkte jeg over, hvad jeg skulle sige til mit forsvar. Men nu er jeg jo en "stor" pige, så jeg regnede med, at det nok skulle gå. Dyrlægen lovede, at jeg måtte låne et værelse med eget bad hos hende, hvis jeg skulle gå hen og blive skilt. Jeg blev ganske vist ikke populær, da jeg kom hjem, men der gik kun en enkelt dag, og så var alle i huset solgt til de to små killinger – men de er også noget af det sødeste.

Sådan kan det gå, når man er plejemor for Inges Kattehjem, og man knus-elsker katte. Killingerne trives så godt – de er rene, sunde og raske, super sociale og ekstremt kælnе. I skrivende stund skal de snart tilbage til Inges Kattehjem, og de vil blive savnet rigtigt meget. Ligesom de næste vil, når den tid kommer - for det gør den jo. Vi kan ikke lade være.

I december 2014 modtog vores afdeling i Glostrup ikke mindre end otte katte af racen "ocicat" til videreformidling. Kattene stammer fra et opdræt, hvor indehaveren var blevet syg og antallet af katte eksploderet. Denne sag viser, at også meget "fine" katte kan komme i klemme og have brug for hjælp. Heldigvis greb nogen ind, og alle kattene har det rigtig godt i dag.

Eigil Enøje

Eigil er en 14-årig perser, min mand og jeg adopterede fra Inges Kattehjem i Glostrup for et lille års tid siden. Han har altid været lidt udfordret i og med, at han er døv og muligvis heller ikke kan se så godt, men det har ikke stoppet ham i at være en glad og trivelig kat hos os.

En dag i slutningen af august opdagede vi en sløret plet på Eigils ene øje, og der var også en del mere flåd fra øjet, end der plejede. Der var ingen tvivl om, at han havde ondt i sit øje, så vi valgte med det samme at tage ham til Husum Dyreklinik og dyrlæge og medlem af øjenpanelet, Nerry Kamstrup. Hun kiggede på Eigils øje og var ikke i tvivl om, at øjet skulle opereres ud hurtigst

muligt. Han havde fået et sår inde bag hornhinden, og der var desværre kommet bakterier ind bag ved, så øjet stod ikke til at redde. De første tanker, der fløj igennem hovedet, var selvfølgelig, om det var værdigt at sende en 14-årig kat igennem sådan en operation, og hvor lang rekreationsperiode der ville være. Nerry fortalte os, at katte generelt kommer sig hurtigt ovenpå operationen, og at de fleste bruger omkring fem dages tid på at omstille deres syn og derudover ikke har problemer med det efterfølgende. Hun var selvfølgelig bekymret for, om Eigil kunne tåle bedøvelsen, hans alder taget i betragtning. Så nu stod min mand og jeg med valget om at aflive ham med det samme eller give ham chancen og se, hvordan han ville tage bedøvelsen. Vi var ikke i tvivl, Eigil skulle have chancen, og dyrlægen ville lægge ham i en mild bedøvelse og sørge for, at han lå med drop for at skåne sine nyrer.

Da dagen kom, afleverede vi Eigil på Husum Dyreklinik med hjertet helt oppe i halsen, for tænk nu hvis han ikke overlevede! Vi var alligevel på ingen måde klar til at sige farvel til ham. Men der var ingen vej udenom, det øje skulle ud. Vi aftalte, at vi kunne hente ham igen kl. 14.30, hvis vi intet havde hørt fra dyrlægen inden. På slaget stod vi klar til at hente Eigil og forventede en meget træt og omtumlet kat, men det der mødte os var tværtimod en rimelig frisk og glad kat bedøvelsen taget i betragtning.

ZEUS er en stor, robust hankat, hvor naboer var vidende om, at hans tidligere ejere var rejst fra ham og en anden kat. Hverken Zeus eller den anden kat var neutraliseret eller mærket, og det kunne være blevet til rigtig mange uønskede kattekillinger til næste år. Heldigvis blev kattene indleveret hos os, og de fik begge nye hjem i december 2014.

BONNIE blev fundet en kold og regnfuld decemberaften i juletræsindhegningen ved Bilka i Odense. Hun havde været der mindst tre dage, sagde man i informationen. Bonnie blev opfattet som vild, men hun var bare meget, meget bange. Det lykkedes at få hende i en papkasse, og efter at have rundet vores kattehjem, kom hun i pleje med et hold andre killinger, hvor hun straks benyttede en kattebakke og i det hele taget klarede alting så flot. Bonnie er i dag en sød, kælen og legesyg, lille kat, og ved deadline for bladet er hun klar til at få et nyt hjem i rolige omgivelser hos en kærlig familie.

Da Eigil kom ud af kassen derhjemme, kunne vi på ingen måde mærke, at han havde været bedøvet, og han gik direkte over i foderet. Vi var meget bekymrede for, hvordan han ville reagere på at mangle sit ene øje, men alle vores bekymringer blev gjort til skamme. Vi har intet kunnet mærke på ham, og han syntes tilmed selv, at han var så fin med sin krave på, at vi heller ikke måtte pille den af ham, da han fik fjernet sine sting 10 dage senere.

Eigil er stadigvæk en glad og trivelig kat, han har ikke brugt tid på at omstille sit syn; han har bare hele vejen igennem været, som han plejede - bare et øje fattigere. Håret er nu ved at vokse ud, hvor hans øje plejede at være, og vi synes, at han er lige så smuk, som han altid har været, og det er vi sikre på, at han også selv synes.

*Hilsen Eigil Enøje,
Mikkel og Christina*

Dyrlæge og medlem af øjepanelet Nerry Kamstrup, Husum Dyreklinik, fortæller:

Hornhindesår er altid en alvorlig sag. Diagnosen stilles ved at farve hornhinden med et farvestof, Flurecien, og kigge med et specielt instrument, en spaltelampe.

Tilstanden kan forveksles med en banal øjenbetændelse, da symptomerne kan være de samme: Rødt øje, øget tåreproduktion, røde slimhinder og missen med øjet er de mest almindelige. Når diagnosen er stillet, skal man konstatere, hvor dybt såret er, og hvad man kan forestille sig, årsagen er. Såret kan være forårsaget af noget udefrakommende såsom en klo i øjet fra en anden kat eller et fremmedlegeme, men der kan også være tale om, at patientens øjenlågskant har fejlstillede hår, en dyb herpesinfektion, aggressive bakterier eller en tilstand der vil forekomme hos visse racer.

Det er meget vigtigt, at katten bliver udredt korrekt. Hvis man kommer til dyrlægen i tide, kan helingsprocessen på hornhinden styres sådan, at gennemsigtigheden i øjet bevares, og katten efterfølgende har et funktionelt, smertefrit øje.

NYT FRA KATTEHJEMMET

HAR DU STØTTET OS VED AT BETALE MED GIROKORT PÅ POSTHUSET?

Dette blad er det første uden et indhæftet girokort. Vi har ladet girokortet udgå, da der efterhånden var så få, som benyttede det på posthuset. Det er også blevet en meget dyr løsning, for postvæsenet tager sig godt betalt, og alle pengene skal jo helst gå til kattene. Dog vil vi inden for kort tid udsende et brev til de af jer, som det sidste år har støttet os via girokort indbetalt på posthuset. Vi vedlægger et par girokort og fortæller om, hvordan I ellers kan støtte vores arbejde fremover. Læs mere om de mange, nemme og gratis muligheder på midtersiderne af dette blad.

TV-STJERNER

Inges Kattehjem i Glostrup udlånte i december 2014 to katte til to forskellige reklamefilm. Den ene reklamefilm er for handelsstet Boozt.com, hvor man ser en sribet killing sidde i en taske. Den anden, som er fra OK Benzin, venter vi ved deadline for bladet stadig på at se i fjernsynet; her er det den sribede hankat James, som I kunne hilse på sammen med hans søster Lissy i sidste nummer, som får sine "15 seconds of fame". Inges Kattehjem udlåner kun katte til filmoptagelser, som er egnede til det, og begge tv-stjerner havde nogle hyggelige timer med kæl og godbidder og fik meget ros fra de to produktionshold.

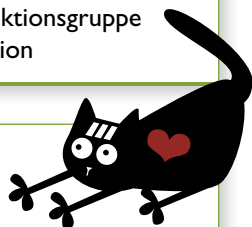

STATUS PÅ AUKTIONSGRUPPEN

Inges Kattehjems auktionsgruppe på Facebook har fra gruppens oprettelse den 15. januar 2014 og til og med den 14. januar 2015 indbragt intet mindre end 85.972,25 kr. Vi er overvældede og taknemmelige over det flotte resultat og retter en varm tak til de mange, der har støttet vores arbejde ad denne vej. Er du endnu ikke tilmeldt vores auktionsgruppe, er du hjertelig velkommen til at melde dig ind og gå på jagt blandt alskens lækre ting. Du må selvfølgelig også sætte dine egne ting til salg. Eneste krav er, at minimum 50% af salget går til Inges Kattehjem, og der er naturligvis fuldt fradrag på selvangivelsen for beløbet.

Kig forbi vores hyggelige auktionsgruppe her: [Facebook.dk/katteauktion](https://www.facebook.dk/katteauktion)

HUSK KATTELOPPEN

Vores flotte genbrugsbutik på afdelingen i Næstved, KATTELOPPEN, bugner som sædvanlig af lækre ting og sager og holder som altid åben samtidig med Kattehjemmet. Vi tager selvfølgelig gerne imod dine brugte effekter – bare giv os et kald først på 70 20 35 50. Ethvert salg i KATTELOPPEN går naturligvis ubeskåret til at hjælpe endnu flere herreløse katte til nye hjem, så her er muligheden for BÅDE at gøre et godt køb OG hjælpe vores dejlige katte. Ses vi?

Kasernevej 1, 4700 Næstved
Tirsdag og torsdag: Kl. 15.00 - 18.00
Søndag: Kl. 11.00 - 14.00

P-SKILT TIL BESØG I ODENSE

Da Inges Kattehjem i Odense ligger på offentlig grund, kræver Odense Kommune, at gæster i bil får udleveret et skilt til at sætte forruden. Dette har vi selvfølgelig klar til dig, når du besøger os.

FRA BESTYRELSEN

Inge Sørensen, 83 og stifter af Inges Kattehjem, er i efteråret 2014 fraflyttet sin bolig gennem 45 år på Kattehjemmet i Glostrup og bor i dag på plejehjem. Hun var gennem en årrække blevet ramt af nogle blodpropper, og hun trives nu med at få den hjælp i sin hverdag, hun har behov for. Peter Gamborg, mangeårig leder af Kattehjemmet i Hillerød, har efterfulgt Inge Sørensen i bestyrelsen af Inge Sørensens Kattehjemsfond, som i øvrigt bestyres af direktør for Inges Kattehjem gennem 20 år, Jørgen S. Petersen, og advokat Skjalm von Bülow. Inges Kattehjem drives efter et sæt vedtægter og nogle formålsparagraffer, som Inge Sørensen ved organisationens stiftelse i 1970 har formuleret, og Kattehjemmet agerer til hver en tid i hendes ånd. Der vil således ikke ske nogen ændringer i Kattehjemmets fokusområder og holdninger som følge af, at Inge Sørensen er udtrådt af bestyrelsen.

Inge Sørensen sender sine varmeste hilsner og en stor tak til alle de mennesker, som gennem årene har medvirket til, at Inges Kattehjem i dag er Danmarks største katteorganisation, som formidler mere end 3500 herreløse katte til nye hjem hvert år.

Hej kattevenner

Jeg er i gang med at lave en udstilling hos NATURAMA - Naturhistorisk Museum i Svendborg, som tager udgangspunkt i seneste forskning om katten. Udstillingen omhandler huskattens domesticering og historie, fakta om katten og dens forskellige sanser og adfærd og især huskattens vokale repertoire. Baggrunden herfor er min specialeopgave på biologistudiet på Syddansk Universitet, hvor jeg undersøgte kattens vokale kommunikation og adfærd, og mine mere end 20 år som frivillig på Kattehjemmet i Odense. "Forsøgsdyrene" fik jeg lov at låne af Inges Kattehjem, og jeg optog lyd og video fra ca. 100 katte. Alle optagelser foregik under dagligdags gøremål på internatet - og ingen katte led overlast! Det er prisværdigt, at Inges Kattehjem, udover at hjælpe hjemløse katte, også viser interesse for forskning og ny viden. Jeg har i forbindelse med udstillingen efterlyst billeder af katte i alle mulige situationer på Inges Kattehjemms facebookside. Og hold da op... jeg har fået positiv respons! Mange mennesker har bidraget med gode fotos af deres kat. Tusind tak for det.

Udstillingen vil løbe fra maj måned 2015. I kan læse mere på Kattehjemmets hjemmeside, når tiden nærmer sig.

Hilsen
Sidsel Nymark, biolog og frivillig,
Inges Kattehjem Odense

SAMBOS HISTORIE

I slutningen af oktober 2002 tog min kone og jeg sammen med vores barnebarn, Katja på tre år, til vores sommerhus ved Skælskør. På vej ind i området så vi en dreng sætte noget af i grøften. Efter at have installeret os i huset gik Katja og jeg over for at se, hvad det var. Det viste sig at være en lille, sort killing. Vi tog den op, og mens vi stod der, dukkede der en mere op fra et hul under et brændeskur og lidt efter en mere. Der var i alt tre små, sorte killinger. Den ene var ikke bange, men de to andre var meget sky. Killingerne var meget snavsede, og vi antog derfor, at der ikke var en kattermor, men vi kunne jo ikke vide os sikre. Vi tog killingerne med ind i huset, gjorde dem rene og gav dem mad. Da de havde fået varmen og var mætte, satte vi dem over under skuret igen. Sådant fortsatte vi de næste par dage. Vi så nu kun de to af killingerne men stadig ingen mor.

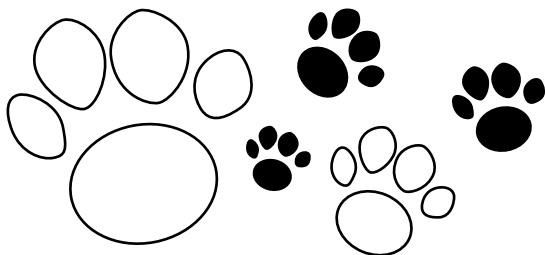
Vi skulle på besøg hos noget familie i weekenden og skulle køre hjem fra sommerhuset for at pakke. Der var nu kun en killing tilbage. Den sad ude på vejen og så meget ulykkelig ud. Vi syntes ikke, at vi kunne efterlade den der, så vi tog den med i bilen. På vejen hjem ringede vi til Inges Kattehjem for at sige, at vi kom forbi for at aflevere en funden killing. Vi blev bedt om at komme med den om mandagen, da der ikke var ledige pladser, og vi måtte så bede Katjas forældre om at passe den i weekenden.

Da vi kom tilbage og hentede killingen, forsøgte familien at overtale os til at beholde den, men vi var fast besluttede på, at vi som ældre ikke ville være afhængige af husdyr. Vi forsøgte uden held at afsætte killingen til kollegaer på arbejdet. En kollega forsøgte også at overbevise min kone om, at vi skulle beholde det lille kræ. "Gruppepresset"

gjorde sit, og til sidst måtte jeg ringe til Inges Kattehjem og sige, at jeg alligevel ikke kom. Katja syntes, at killingen skulle hedde Sambo – heldigvis viste det sig at være en hankat.

Da vi et par måneder senere tog i sommerhuset igen, gik jeg en rundtur med Sambo for at vise, hvor vi hørte til. Dermed startede jeg en vane hos katten. Vi har nu i 12 år gået tur næsten hver dag. En lille tur på lidt over en kilometer. Selvom Sambo løber frit omkring, kommer han en gang om dagen og sætter sig foran mig og bliver siddende, til jeg tager mig sammen og går med ham.

Jeg bliver nok af mange i landsbyen, hvor vi bor, betragtet som en original. Jeg kommer gående med Sambo, som går stolt som en hund enten foran eller ved siden af. Det er ritualer. Vi følges altid ad. Standser jeg for at tale

med nogen, sidder han og venter, om så der går en halv time. Det sker, vi møder naboen foran huset og taler med ham, og Sambo sidder og venter. Det er et ritual, at vi skal gå ind ad døren sammen. Så er turen forbi, og jeg har fred resten af den dag.

I den mørke tid har Sambo et halsbånd med en lille, rød lampe, så jeg kan se, hvor han er.

Et par gange er det sket, at en løs hund har jagtet Sambo. Han løber ikke hjem men gemmer sig. Han kommer så frem der, hvor vi sidst var sammen og venter der.

Sambo skal ligesom en hund snuse til mange ting undervejs, men når jeg går videre, så kommer han med. Han respekterer andre katte, vi møder, og undgår konflikter. Sambo opfører sig ikke som en kat, mere som

en hund. Det forhold at han ikke har haft en kattermor til at opdrage sig, betyder at han ikke har lært, at han ikke må bide hårdt, når vi leger, eller hvis nogen forsøger at løfte ham. Det er sket, at vi har haft nogle drabelige bidsår. Sambo forstår ikke, at han har gjort noget galt og kommer og vil kæle. Hvis man vil løfte ham op, skal han give "tilladelse". Vi spørger, om han skal løftes, og så kan vi se på hans udtryk, om det er i orden.

Nu er Sambo jo over 12 år, og det er ikke altid, han vil gå den lange tur, men så går vi ned til legepladsen og sidder lidt på hver sin bænk. På et tidspunkt foreslår jeg så, at vi går hjem, og så rejser Sambo sig, og så gør vi det.

For ca. fire år siden besluttede nabovens lille, sorte hunkat, Mille, at flytte ind til os. Mille er bare

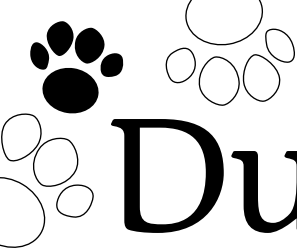
en kat som de fleste, sød og kælen. Sambo tolererer Mille men er ikke selskabelig. Mille forsøger sommetider at komme med på vores ture, men det går ikke, for så bliver Sambo sur og dasker til hende.

Alt det har vi så fordi, der ikke var plads på Kattehjemmet den fredag i oktober i 2002 – men det har nu alligevel været hyggeligt.

Ronald Christiansen

Du kan nemt hjælpe os med at hjælpe Danmarks herreløse katte

MOBILEPAY ELLER SWIPP

Doner et valgfrit beløb med din mobiltelefon:

Benyt tlf. nr. **22 35 44 85**

NETBANK

Doner et valgfrit beløb via din netbank på computeren:

Benyt kodelinje **+01 < +6586600 <**

WEBSHOP

Doner et valgfrit beløb med dit dankort på vores hjemmeside:

**[www.inges-kattehjem.dk/
webshop](http://www.inges-kattehjem.dk/webshop)**

**VI HJÆLPER
KATTENE**

Betänk Danmarks hjemløse katte

INGES KATTEHJEM får ingen offentlig støtte og er derfor afhængig af private bidrag. INGES KATTEHJEM er godkendt hos SKAT efter ligningslovens §8a, stk. 2 som berettiget til at modtage gaver mv. med fradragret for giveren.

Ønsker du fradrag på selvangivelsen, skal vi opgive dit personnummer til SKAT. Kontakt kontoret herom på tlf. nr. 44 85 35 55. Personnumre opbevares efter gældende regler.

Endvidere er INGES KATTEHJEM fritaget for arve- og boafgift. Derfor får kattene glæde af ALLE midlerne fra arv og testamentariske gaver. Vores advokat opretter gratis testamente, hvor INGES KATTEHJEM tilgodeses.

Advokat Skjalm Von Bülow
Dr.Tværgade 30, 3. sal
1017 København K
Telefon 33 23 10 10

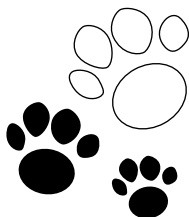

BETALINGSSERVICE

Tilmeld dig Betalingsservice med en fast, valgfri overførsel. Send blanketten med posten til:

INGES KATTEHJEM **BETALINGSSERVICE**
Ejbydalsvej 260
2600 Glostrup

Blanketten kan også scannes og sendes på e-mail til ik@inges-kattehjem.dk

Jeg ønsker at støtte Inges Kattehjem med

50 kr. 100 kr. 200 kr. 500 kr.

Andet beløb

Det valgte beløb hæves i hver af de afkrydsede måneder:

jan. feb. mar. apr. maj jun.
 jul. aug. sep. okt. nov. dec.

Startmåned År

Navn

Adresse

Postnr. og by

CPR-nr. (Skal udfyldes for at aftalen kan oprettes)

Pengeinstitut

Reg.nr.

Kontonr.

Abonnementsnr.

Dato og underskrift

Send kuponen i en lukket kuvert mærket "BS" til:
Inges Kattehjem, Ejbydalsvej 260, 2600 Glostrup

BREVKASSEN

Spørgsmål

Jeg har hørt, at Inges Kattehjem ikke formidler katte til lejlighed, men at I kun vil sælge en kat til nogen, hvor den kan komme ud og løbe frit. Det synes jeg er rigtig ærgerligt, hvis det er rigtigt.

Anja Hansen, Nykøbing Mors

Svar

Det er ikke korrekt. Inges Kattehjems holdning er, at en kat kan trives udmærket i lejlighed, hvis den er neutraliseret og bliver aktiveret tilstrækkeligt - f.eks. af en anden kat, og vi formidler hvert år hundredvis af katte til lejlighed. Dog skal størstedelen af vores katte til hjem, hvor de har mulighed for at komme udenfor, da kattene er fundet på gaden og vant til at løbe frit. Derfor vil man opleve, at de fleste af kattene står beskrevet som "udekatte", men det er altså ikke ensbetydende med, at lejlighedsbeboere må gå forgæves - slet ikke.

Spørgsmål

Jeg håber, at I kan hjælpe mig, for jeg er i syv sind, og jeg aner ikke, hvad jeg skal stille op. I foråret kom mine børn hjem efter en skovtur med deres far bærende på en killing på cirka et halvt år. Killingen havde rendt alene rundt i skoven, hvor der ikke er beboelse, og den var tydeligvis forladt, da den var så tynd, at ribbenene stak ud, og smæk fyldt med både orm, lopper og øremider. Vi

tog den til dyrlægen, hvor den blev behandlet, kastreret og øremærket, og siden har den boet hos os, hvor den har vokset sig stor og sund. Men nu vil skæbnen, at en nabo, som har været på udenlandsophold siden starten af året, i forgårs bankede på min dør og påstod, at katten tilhører hende, og hun krævede, at vi udlevede den. Katten var åbenbart stukket af fra hende, før hun rejste, og hun havde bedt sin søster, som passede hus for hende, om at holde øje med, om den kom hjem. Hun viste mig et billede af en meget lille, sribet killing, men jeg synes ikke, den helt ligner vores, men det er jo svært at sige, da vores kat nu er omkring et år gammel. Hvad gør jeg? Jeg kan simpelthen ikke få mig selv til at give katten fra mig, og mine børn vil blive så ulykkelige, men naboen truer med politianmeldelse og advokat, og jeg er bange for konsekvenserne. Kan I hjælpe?

K. Skov, Rødovre

Svar

Du og dine børn har ikke noget at frygte. Det er praktisk talt umuligt at fastslå, om katten i sin tid har tilhørt naboen, når der kun findes et billede af en lille killing, og dertil kommer, at vedkommende ikke er fremkommet med anden dokumentation i form af dyrlægeattester og - vigtigst af alt - mærkning og registrering. Man kan kun gisne om, hvorfor i alverden naboen tror, at jeres kat er hendes forsvundne killing. Måske handler det om savn og fortrydelse. Det eneste, I kan gøre, er at bede hende holde inde og glide af på hendes anklager.

»MIN KAT ER 24 ÅR«

Ham her banditten på billedet fik jeg fra jer i 90'erne (mener det var i '91 eller '92). Han var dengang ca. 8 -12 måneder. Han lever såmænd endnu, og han hedder Valde. Pelsen er lidt pjusket, og kroppen er blevet tynd på trods af, at han næsten spiser en hel dåse vådfoder om dagen, som ellers indeholder rigeligt med energi. Valde gik over hækken i '94 pga. min hund, så han har siden da levet hos mine forældre. Han hører ikke så godt mere men ved søreme godt, hvornår nytåret indfinder sig!

Valde sover lige nu sin skønhedssøvn, men han ønsker alle på Inges Kattehjem et rigtig godt nytår! 🐾

TOTO er lille, fin og aristokratisk udseende hankat på seks måneder. Han blev indleveret hos os i november 2014 fra et privat hjem, hvor han aldrig havde fået et navn, fordi han ikke var blevet den lykkelige og succesfyldte begivenhed i familien, som man havde forventet. Toto var såmænd ønsket, men familien havde ikke rigtigt gjort sig tanker om, hvilket stort arbejde en lille, energisk kattekillling er at have i en lejlighed samtidig med et par børn og en travl hverdag. Vi havde ikke fornøjelsen af Toto mere end et par uger - så var han videre i sit nye hjem, hvor han er meget værdsat. 🐾

EMMY blev fundet i et parcelhuskvarter sammen med to meget små og usle killinger i juli 2014. Kattene kom straks i plejefamilie, men killingerne var for svage og overlevede desværre ikke. Imidlertid var Emmys moderinstinkt stærkt, og hun ville meget gerne tage andre killinger til sig. Hele to kuld moderløse killinger nåede denne omsorgsfulde kat at give sin moderlige omsorg, før hun i december 2014 flyttede fra vores plejefamilie og fik sit eget kærlige hjem. 🐾

Vi ville ønske, vi kunne fortælle denne katts historie, men det er desværre ikke muligt. Ejeren valgte nemlig på kujonagtig vis en isnende kold novemberaften at sætte den af i en transportkasse på vores gårdsplads i nattens mulm og mørke. Da vi opdagede kassen morgenen efter, var lågen sprunget af, og katten var selvfølgelig over alle bjerge. Det er måske kattens held, da den kunne være frosset ihjel i sin kasse. At identificere ejeren er ikke muligt, da der blot lå en seddel i kassen som fortalte, at kattens navn var Mille, og diverse indfangningsforsøg har ikke overraskende været nytteløse. Hvem Mille er, hvordan hun ser ud, og hvor hun er, ved ingen. Det eneste vi med sikkerhed ved er, at en lille kat nu løber forvildet rundt alene et komplet fremmed sted i årets koldeste måneder. Nogle mennesker griber af uvisse årsager desværre til denne "løsning", når de ikke længere kan have deres kat, og nogen mener, det er en god idé, for "så er katten jo sikret på internatet". Men som denne triste historie desværre viser, er det **ALDRIG** en løsning at dumpe et dyr. 🐾

GIV OS NU DEN KATTELOV!

Inges Kattehjem og andre dyreværnsorganisationer har i mange år arbejdet på at overbevise politikerne om, at det er nødvendigt at udarbejde en kattelov; dvs. en særskilt bekendtgørelse som kun omfatter katte. Der er to primære årsager til vores ønske: 1) For mange love og 2) mangelfuld retsstilling.

For mange love

Katten er i dag omfattet af flere forskellige bekendtgørelser, og det er derfor vanskeligt for både borgere og myndigheder at finde og navigere mellem disse, når nogen står med et katteproblem - f.eks. vildtlivende katte på en arbejdsplads eller en nabos kat på uønsket visit på privat grund. Ofte bliver resultatet, at kattene får enten mangelfuld, forkert eller slet ingen hjælp, da borgerne opgiver at hitte rede i lovgivningen og lader kat være kat eller tager sagen i egen hånd og f.eks. indleverer en omstrejfende ejerkat på et internat eller sætter den af i en skov. En kattelov vil fjerne risikoen for, at relevant lovgivning forbigås, dæmme op for en masse tvivlsspørgsmål og dermed sikre, at borgere og myndigheder agerer mere effektivt og ensartet i katte-spørgsmål, hvilket vil resultere i, at flere katte får hjælp.

Mangelfuld retsstilling

Som følge af den spredte og mildest talt forvirrende og usammenhængende lovgivning på katteområdet er kattens

retsstilling i bedste fald tvivlsom og i værste fald ikke eksisterende. Mark- og vejfredsloven, som bl.a. beskæftiger sig med omstrejfende katte, blev ganske vist i 2014 revideret i det omfang, at det ikke længere er tilladt at nedskyde katte, med mindre de angriber andre husdyr eller frembyder nærliggende fare for person eller ejendom, men man valgte desværre at overhøre det store behov for at fastsætte en klar, lavpraktisk procedure for optagelse af fremmede katte, som bl.a. Inges Kattehjem og Kattens Værn i et fælles hørings-svar redegjorde for. I et samfund, hvor der findes estimeret en halv million herreløse katte, bringer Mark- og vejfredsloven altså stadig ikke konkrete, tidssvarende anvisninger for de titusindvis af borgere, som hvert år står med en tilløben kat. I stedet for en moderne vejledning i at fremlyse den herreløse kat et minimumsantal dage via sedler i lokalområdet og på en hjemmeside, kontakte lokale internater osv., er man i 2015 stadig hensat til i første omgang at henvende sig til sognefogeden(!) og, hvis en sådan ikke findes(!),

politiet, som skal optage katten, såfremt finder ikke kan huse den. Det sidste ved enhver, der har henvendt sig til det lokale politi om en herreløs kat, ikke er tilfældet i praksis, og katte og andre dyr kan da heller ikke sammenlignes med almindeligt hittegods, som politiet kan opbevare på et lager, selvom de lovmæssigt opfattes sådan.

Ingen lovpligtig mærkning og registrering

Når vi stiller skarpt på kattens retssikkerhed, er det grundliggende problematisk, at vi endnu ikke har lovgivning om, at ejerkatte ligesom hunde skal være mærkede og registrerede i et register, for kattens status som familiedyr lader unægteligt en del tilbage at ønske. F.eks. vil de fleste reagere og forsøge at hjælpe en hund, som umiddelbart ser ud til at være herreløs, da man forventer, nogen savner den, hvorimod en forladt kats chance for at få hjælp er væsentligt mindre, eftersom vi som samfund desværre accepterer, at der ikke er et hjem til hver en kat. Det er i den grad nødvendigt med en holdningsændring

LOVGIVNING DER BESKÆFTIGER SIG MED KATTE

I DET DAGLIGE ARBEJDE MED EJKATTE OG HERRELØSE KATTE

- Bekendtgørelse af dyreværnsloven
- Bekendtgørelse af lov om mark- og vejfred
- Bekendtgørelse om indfangning og aflivning af herreløse katte
- Bekendtgørelse om overdragelse af kattekillinger

ØVRIG LOVGIVNING

- Bekendtgørelse om indførsel og transit af hunde og tamkatte
- Lov om forbud mod erhvervsmæssig indførsel og produktion af samt handel med skind og skindprodukter fra hunde og katte
- Lov om dyreforsøg

ET EKSEMPEL:

En borger observerer en kattermor med seks killinger på omkring otte uger, som holder til i vedkommendes have, og ønsker at hjælpe kattene. Alle kattene er tamme, og ingen af dem er mærkede. Da vi endnu ikke har lovgivet omkring, at ejerkatte skal være mærkede og registrerede, kan man ikke gå ud fra, at kattene er herreløse. Bevæger kattene sig uden for egen matrikel, skal man på offentlig grund have tilladelse fra kommunen til indfangning (Bekendtgørelse om indfangning og aflivning af herreløse katte). På egen grund må man gerne optage kattene (kattene skal naturligvis håndteres skånsomt under hensyntagen til Dyreværnsloven). Ved man, hvem ejer er, skal man inden for 24 timer underrette vedkommende eller en voksen fra dennes husstand. Er ejer ukendt, skal sognefogeden, hvis en sådan findes, eller politiet inden for 24 timer underrettes, og kan man ikke selv passe katterfamilien, er sognefogeden eller politiet forpligtet til at optage dem. Man har dog ret til selv at fjerne kattene fra ens grund. I så fald skal man sende en kort beskrivelse af dem til et på egnen udbredt dagblad, og herefter har man et år til agere (Mark- og vejfredsloven). Mor og killinger må dog ikke skilles ad, da der er tale om killinger på under 12 uger (Killingebekendtgørelsen).

Vi mener ikke, det er rimeligt, at så mange forskellige lovtekster skal i spil for at hjælpe nogle af de tusindvis af herreløse katte, som findes i vores samfund. Det er urimeligt over for borgerne, og det er urimeligt over for kattene. Lad os se hvordan ovenstående scenarie ville se ud, hvis vi havde en kattelov med lovpligtig mærkning og registrering af ejerkatte:

En borger observerer en kattermor med seks killinger på omkring otte uger på sin grund. Ifølge Katteloven skal ejerkatte være mærkede og registrerede, og i og med at disse katte ikke er mærkede, betragtes de som herreløse. Katteloven foreskriver, at ønsker man at optage herreløse katte, skal disse fremlyses via synligt opslag i lokalområdet samt på en nærmere defineret hjemmeside. Herefter har en eventuel ejer syv dage til at melde sig, og efterfølgende kan borgeren vælge enten at beholde kattene eller formidle dem videre til f.eks. et lokalt internat. Katteloven indeholder selvfølgelig en paragraf om, at killinger ikke må skilles fra deres mor, før de er 12 uger.

i befolkningen; ikke mindst i forhold til, hvor almindeligt det er, at folk holder katte, som de i økonomisk og juridisk sammenhæng ikke anser som deres egne, for ”den kom jo bare løbende til”. Disse katte formerer sig uhæmmet uden, man kan placere et ejerskab og dermed ansvar, da ejeren i dag bare kan fraskrive sig rettigheder og pligter over for de umærkede dyr under henvisning til, at det ikke kan bevises, de tilhører ham eller hende. Lovpligtig mærkning og registrering af ejerkatte vil tvinge folk til at overveje deres status som katteejere; at en kat ikke er et dyr, man kan have halvt – det er enten eller.

Tag kattene alvorligt

Vi mener, det er på høje tid, at vores folkevalgte politikere tager kattene alvorligt. Forskellige undersøgelser har gennem en årrække vist, at der er kat i flere danske hjem, end der er hund. Katten er med andre ord blevet danskernes foretrukne kæledyr, men alligevel har den den dårligste retsstilling. Vi må som samfund ikke længere acceptere, at vi har en halv million katte, som ikke har et hjem, og at det er den nemmeste sag i verden at benægte ejerskabet over en kat, fordi man ikke længere gider at have den.

En kattelov som indbefatter lovpligtig mærkning og registrering af ejerkatte er løsningen. Hvad venter vi på?

Grenzenlose Katzenhilfe

En historie om søhelte

Anette tager ordet

Det var midt i juni, det var fantastisk vejr, og jeg havde ferie fra mit arbejde – og fra Kattehjemmet i Odense, hvor jeg er frivillig, havde jeg tænkt. Det var da også først på feriens fjerde dag, at telefonen ringede. Jeg tog den ikke i første omgang, men ombestemte mig og ringede tilbage. Vores afdelingsleder Sharon talte om et opkald fra turistbureauet i Marstal og fem killinger på en tysk båd. Nej, nej, jeg har ferie, og hvordan skal jeg hente fem killinger på Ærø. Det vil jo tage resten af min kostbare ferie. Nu talte hun om Kerteminde, og jeg hørte efter med et halvt øre. Nej, nej, find en anden.

Jeg var på vej hjem, og vejen gik forbi Kattehjemmet. Selvfølgelig kunne jeg ikke styre min nysgerighed men måtte da ind for at høre mere. Jo, altså, et tysk par på en båd havde henvendt sig til turistbureauet i Marstal for at få kontakt til et internat. De sejlede rundt med fem små, moderløse killinger, som de havde samlet op på havnen i Bagenkop på Langeland. Parret havde planlagt at sejle til Kerteminde og tage bussen til Odense for at aflevere killingerne. Hvor mange ville ændre deres ferieplaner fuldstændigt for fem killinger? Selvfølgelig ville jeg hjælpe. Jeg fik en mailadresse og skyndte mig at skrive. Der gik ikke mange halve timer, før min telefon ringede igen. Det var Jochen, som kunne fortælle, at han og Rita, som hans kone hedder, stadig var på Ærø, men ville lægge til i Lundeberg dagen efter for derfra at fortsætte turen mod Kerteminde. Det lød som en længere odysseé at skulle ud på med de fem små om bord – en af dem kunne knapt spise selv og skulle makes. Jeg kunne hente dem i Lundeberg i stedet. Det ville forkorte turen for de små betragteligt. Aftalen blev, at jeg ville få besked, når de sejlede fra Marstal fredag morgen.

Rita og Jochen fortæller

Dyr, som søger hjælp, kommer ofte til os i haven eller huset. Når vi har hjulpet dyr andre steder, så sker det altid ved, at vi spontant ændrer vores planer og derved kommer til findestedet. Rita siger altid, at vi bliver ført derhen eller draget dertil. Denne gang var det på samme måde.

Onsdag den 11. juni 2014 sejlede vi fra Fehmarn og ville til Nysted på Lolland. Men vejret skiftede til det bedre, og vi besluttede at sejle til Bagenkop i stedet, hvor vi ankom ved middagstid. Efter en heftig byge gik vi en tur for at se havneområdet og for at handle. Vejen til Brugsen gik enten ad en lille gade eller ad et lille stræde mellem fiskernes hytter. Vi besluttede os for det lille stræde, hvor der lå udtjent fiskegrej, metalskrot og andre glemte sager. Foran os gik tre unge mennesker gennem en snæver passage med mere skrot, gamle paller og beholdere.

Da vi var tæt på passagen, og de unge var gået videre, kom et lille, gråt, jamrende væsen pludselig ud fra stablen med paller. At det var en kat, kunne vi kun bedømme ud fra lyden. Vi tog den lille op og jo, det var en lille killing, som kunne sidde i en hånd. Det ene øje var helt lukket af betændelse og det andet næsten lige så slemt angrebet. Vi havde endnu ikke helt fattet, hvad vi stod med, da det hele gentog sig. Endnu en killing kom ud fra pallerne og lignede den første på en prik, også hvad angik dens jammerlige tilstand, blot skreg den højere. Da vi tog den op, kom det tredje lille væsen fra pallerne. Noget større men samme gråstribede pels og i samme usle forfatning. Nu havde vi de tre små på armen og kiggede os rundt, da en ældre mand kom cyklende. Vi spurgte ham, om der var en kattermor, og om nogen tog sig af disse katte. Manden trak på skuldrene og

sagde, at kattermor ikke havde vist sig de seneste dage. Rita gjorde manden klart, at hvis ingen tog sig af de små, så ville de dø en pinefuld sultedød. Manden trak atter på skuldrene og mente, at det så måtte være sådan. I samme øjeblik kom en sølvgrå killing skrigende frem fra gemmestedet. Vi stod nu med fire snavsede, våde, syge, små dyr og var klar over, at vi måtte hjælpe, at vi skulle finde en dyrlæge, og at vi skulle købe en masse, som ikke stod på vores indkøbsseddel. Vi skulle netop til at begive os af sted, da en femte syg og våd killing dukkede op. En lille sort-hvid ting med lige så meget øjenbetændelse som de andre. Rita stod med tre killinger og jeg med to og så af sted til Brugsen, hvor vi fik en papkasse. Der blev indkøbt killingemad og katterstrøelse. Desværre kunne man ikke få mælkeerstatning. På vej tilbage til skibet gik vi samme vej for at sikre os, at der ikke var flere killinger og for at se, om missemor alligevel skulle være dukket op. Men der skete ingenting, der var nu helt stille, så vi tog de fem små med om bord for at yde førstehjælp med mad og varme. Øjnene blev vasket i danskvand, der blev fodret og så på potte. Også det skulle de små have hjælp til; med fugtig køkkenrulle blev de duppet i bagen, til der var resultat i bakken. Den mindste af killingerne kunne desværre intet selv, hverken spise eller gå på bakke, og det gjorde os bekymrede.

Nu var de små lagt til ro, og vi overvejede, hvad vi skulle gøre. I Bagenkop var der ikke folk på gaden længere, og dyrlægen boede et stykke væk, var vi blevet fortalt. Rita mente at kunne huske et dyrlægeskilt i Marstal, og vi besluttede os for at

sejle dertil. Med vores Minor 28 kom vi hurtigt til Ærø, og mens Rita tog sig af de små passagerer, som blev fodret og fik pottetræning, gik jeg ind i byen for at handle og for at finde en dyrlæge, men forgæves. Den mindste af killingerne havde i mellemtiden fået ekstra opmærksomhed og gik nu selv på bakken. Vi var lykkelige. Da de fem små atter sov, gik vi på jagt efter en dyreklinik. I sejlklubben mødte vi en mor, hvis søn var til træning, og hun kendte heldigvis den lokale dyrlæge, som hun ringede til. Dernæst hentede hun både os og killinger i bil og bragte os til klinikken. Dyrlægen var ikke begejstret. De små kunne fejle alt muligt. Men vi fik en recept til øjenmedicin, som vi kunne hente næste morgen på apoteket. Han ville også undersøge, hvem vi skulle henvende os til for at få killingerne på internat.

På båden havde vi fuldt op at gøre med pleje og pasning. Der skulle fodres, vaskes, renses bakke, masseres maver, på bakke og puttes. Næste morgen torsdag den 12. juni stod vi tidligt op og gik proceduren. Vi stod klar, da apoteket åbnede, og fik medicinen udleveret samt en fax fra dyrlægen med telefonnumre på flere internater. Inges

Kattehjem stod øverst, og Odense var inden for rækkevidde. Vi skyndte os tilbage til båden for at påbegynde behandlingen med øjensalve. Der var kommet mere liv i de små, som nu begyndte at løbe rundt.

Vi skulle nu finde en, som ville hjælpe os med at kontakte Inges Kattehjem, og henvendte os derfor til turistbureauet, hvor to søde damer brugte meget tid på at få kontakt til Kattehjemmet. Det lykkedes, og det blev bekræftet, at Inges Kattehjem ville tage de fem små ind på internatet i Odense. Nu skulle vi så blot finde ud af, hvordan vi kom til Odense. Vi kunne sejle til Kerteminde og tage bussen, men vejret var dårligt, så sejlturen ville blive ubehagelig for de små. Vi ringede til vores gode venner i Middelfart, som tilbød at hente killingerne i Lundeborg, hvis vi kunne sejle dertil. Dette kunne dog først blive om lørdagen men var en bedre løsning. Vi havde netop aftalt dette med vores venner, da Anette fra Kattehjemmet ringede og tilbød at hente killingerne i Lundeborg fredag. Nu var der ro til at koncentrere sig om de

små, hvis øjne nu alle var åbne og i bedring. Alle kunne nu også selv gå på bakke.

Næste dag fredag - den 13.! - blev der varslet vindstyrke syv fra vest-nordvest, og da vi forlod Marstal ved middagstid, blev vi godt og grundigt spulet med østersøvand. Vi anløb Lundeborg om eftermiddagen, ringede til Anette og puslede killingerne endnu en gang. Da alle killingerne sidst på eftermiddagen løb rundt og legede på dækket i solskin, dukkede Anette op.

Anette fortsætter sin beretning Fredag den 13.

Fredag formiddag ringede Jochen og fortalte, at de ikke var kommet fra Marstal om morgenen som planlagt pga. af et uvejr over Det Sydfynske Øhav. Vi håbede alle, at vejret ville bedre sig op ad dagen, og jeg ventede spændt på næste opkald, som kom om eftermiddagen. Atter ringede Jochen og kunne lettet fortælle, at båden med to- og firbenede var kommet vel til Lundeborg. Spændt på hvad der ventede i Lundeborg begav jeg mig på vej. Hvor store var killingerne? Hvilken forfatning var de i? Jeg ankom til Lundeborg i solskin udstyret med to transportkasser og indleveringsdokument. Ganske vist havde jeg fået et foto af båden, men jeg kunne ved første øjekast ikke finde den. Pludselig så jeg en stå og vinke til mig – jeg var jo let genkendelig på havnen med to transportkasser i hænderne.

Jeg kom om bord på båden og mødte de fem små pus, som så langt bedre ud end jeg havde frygtet. Rita og Jochen havde gjort et virkeligt godt stykke

arbejde. Killingerne var ikke mere end fire - fem uger gamle, men alle virkede livlige og med den livsgnist og kampgejst, som er så vigtig for, at en så lille killing overlever. Efter en stund på båden, hvor jeg fik beretningen om de foregående dage, blev det tid til at sætte kursen mod Odense og Inges lille, hyggelige kattehjem. Rita og Jochen var på en gang lettede og vemodige. På kort tid kommer man nemlig til at holde af sådan et kuld uldtotter. På vej tilbage brød uvejret løs igen, men killingerne lå trygt i deres transportkasser, og snart var vi på Kattehjemmet, hvor et bur var gjort klar til de fem. Da de tre af killingerne lignede hinanden meget, og alle var af hankøn, var det med at se grundigt efter alle kendetegn for at skelne dem fra hinanden, så deres "dåbsattester" kunne blive udfyldt korrekt.

Søheltene

Nu gik så den almindelige procedure i gang: Dyr lægecheck og hjem til en plejefamilie, indtil killingerne var 12 uger. Jeg havde, inden de kom ud i pleje, givet dem alle navne, og hvad var mere oplagt end at opkalde dem efter danske søhelte nu, da alle var hankatte. De blev derfor døbt Peder Tordenskjold, Herluf Trolle, Niels Juel, Olfert Fischer og naturligvis den mindste i kullet Peder Willemoes vel vidende, at de nok ville få nye navne hos deres kommende familier. Men vi giver altid kattene på internatet navne, da det er alt for koldt og upersonligt blot at give dem et nummer, og de kan ikke alle hedde Gråmis og Pusser.

Plejefamilier er guld værd for internaterne. Det er så dejligt at kunne sende de små ud i trygge omgivelser og vide, at hver enkelt får langt mere tid end

den, vi kan tilbyde på internatet, hvor der konstant er mange katte, som kræver opmærksomhed. De fem små søhelte voksede sig da også store og fine hos plejemor og var efter to måneder klar til at vende tilbage til internatet, hvor de forhåbentligt hurtigt ville charme sig ind i hjerterne på de mennesker, der kom for at adoptere en killing. Og det var præcis, hvad der skete: Peter Tordenskjold var den første, som fik sin egen familie. Han var den største i flokken og gjorde med sin flotte, sølvfarvede pels god reklame for sig selv. Han hedder nu Noah Tordenskjold og er et skattet medlem af sin familie som fortæller, at han er en ivrig jæger, som elsker livet udendørs, men som holder lige så meget af at ligge hos familiens to piger, der er glade for Noah. Samme dag kunne også Herluf Trolle flytte hjem til en familie, som var faldet for den sort-hvide killing med den tofarvede næse. Han er nu døbt Yang og bor på landet med andre katte, hunde og heste, som han trives fint med. Også Yang er værdsat af sin familie. Han er kælen men også en dygtig jæger, der ofte serverer mus for familiens mindste hund.

To uger senere var det Peder Willemoes tur til at blive den udvalgte. Peder Willemoes var den mindste i kuldet, ham der næsten ikke kunne spise eller gå på potte derude på båden. Men han var fra starten en lille overlever. Hans familie fortæller, at han er en meget aktiv kat, som gerne opholder sig ude, en god jæger som sine brødre og et elsket medlem af familien, hvor han nu hedder Fido.

Besøg fra Tyskland og fra Langeland

Jeg havde hen over sommeren holdt kontakt med Rita og Jochen, som gerne vide, hvordan det gik deres små hittekillinger. I midten af september kom det tyske par så sejlene til Odense for at besøge Kattehjemmet. Her sad de to næsten helt ens killinger Niels Juel og Olfert Fischer tilbage. Et par skønne katte men måske lidt for almindelige at se på med deres klassisk gråstribede pelsfrakker. I hvert fald var det hele tiden andre killinger, som blev valgt. Jeg kunne mærke på især Rita, at det gjorde lidt ondt at se, at de to stadig befandt sig på internettet, og hun håbede meget, at de to sidste fra kuldet ville få lov at blive sammen. Det kunne jeg ikke love hende, men jeg ville naturligvis gøre mit til det. Og glad var jeg da også, da jeg allerede den følgende søndag atter fik lov at være en del af hele denne fantastiske historie. Blandt søndagens mange kunder var et par fra Langeland, som gerne ville have to katte. Jeg præsenterede dem for Olle og Julle, som vi kaldte de gråstribede – Olfert Fischer og Niels Juel er bare ikke så mundret i daglig tale. Det ville være en fin måde at slutte cirklen på, hvis Olle og Julle kom tilbage til Langeland. Der blev drøftet lidt frem

og tilbage, om de to nu var de rette. Stor var min glæde, da valget til sidst faldt på de to stribede. Om det var fordi, Olle og Julle var langelændere, eller fordi de var søhelte, ved jeg ikke. Familien har sommerhus på Ærø, og kattene skulle vænnes til at tage med færgen, så et par søhelte ville passe fint. Og stor var glæden hos Rita og Jochen, da jeg kunne fortælle, at Olle og Julle havde fået et hjem sammen. Olle og Julles familie fortæller, at killingerne nu er blevet store og dejlige. De er meget omsorgsfulde over for hinanden og meget kærlne over for deres mennesker. De nyder at fange mus og mosegrise og at færdes i naturen. Og de stikker stadig til søs en gang i mellem og tager færgeturen til Marstal i stiv pote.

Små og store søhelte

Alle fem små søhelte har nu deres eget kærlige hjem, og alle fem er harmoniske og dejlige katte. Takket være Rita og Jochens ukuelige indsats fik killingerne fra Bagenkop Havn en chance, som alle killinger, som er kommet til verden, burde have. Denne historie handler ikke kun om små søhelte, men så sandelig også om to af hverdagens helte som dukkede op på rette tid og sted, og som ikke var bange for at handle, selv om det var en vanskelig opgave, de havde påtaget sig, og selv om det betød en ændring af deres ferieplaner. Jeg er helt sikker på, at hvis Noah, Yang, Fido, Olle og Julle kunne tale, så ville de sige "herzlichen Dank" til Rita og Jochen.

*Mange hilsner
Anette Moestrup, Inges Kattehjem Odense*

Få dage efter nytår var et ungt par ude og gå en tur i et forholdsvist øde område i nærheden af Fyns Hoved. De blev temmelig overraskede, da de fandt en miavende papkasse! Papkassen var sjaskvåd af regn, men det var på sin vis heldigt for katten indeni, for tilsyneladende havde hun siddet der en rum tid, og havde det ikke regnet, var hun sandsynligvis død af væskemangel.

SELMA, som katten sidenhen er kommet til at hedde, var vanvittigt sulten, træt og havde nået at få sig en ordentlig influenza. Heldigvis blev hun fundet i tide af kattevenlige mennesker, der bragte hende ind til os. De første dage var Selma fuldstændig umættelig og sov det meste af tiden. Nu er hun kommet sig helt, og i skrivende stund sidder hun ved siden af en halvfuld madskål og venter på et nyt hjem - denne gang hos nogle omsorgsfulde og ansvarlige mennesker, så hun aldrig igen skal opleve at blive spærret inde i en papkasse og smidt af et øde sted til en uvis skæbne. 🐾

INGEMIS var ekstremt tynd, da hun ankom til Kattehjemmet i Odense. Ingen kunne være i tvivl om, at denne lille, forsømte damekat havde været på egen pote i en længere periode. IngeMis var øremærket, og derved kunne vi se, at hun var minimum 14 år. Desværre hjalp tatoeringen os ikke til at finde hendes familie. Det viste sig, at hendes to oprindelige ejere var henholdsvis afgået ved døden og kommet på plejehjem for ca. seks år siden. Hverken parrets tidligere nabo eller familie anede, hvem der havde overtaget katten dengang. Heller ikke fremlysninger på Facebook gav noget resultat til trods for, at rigtig mange søde mennesker derude forsøgte at hjælpe via delinger.

Efter knap to ugers fremlysning, opfødning og omsorg på Kattehjemmet havde IngeMis i dén grad formået at charme benene væk under vores frivillige hjælpere, Thea, som åbnede både sit hjem og hjerte for sin nye, firbenede ven. Thea har spenderet de seneste uger på sofaen med et brækket ben, men det gør ikke noget, for både Thea og IngeMis synes, at det er fantastisk hyggeligt at ligge og putte sammen i timevis hver dag. 🐾

Al henvendelse: Inges Kattehjem, Ejbydalsvej 260, 2600 Glostrup

VIGTIGE ADRESSER

HOVEDAFDELING
INGES KATTEHJEM
Ejbydalsvej 260
2600 Glostrup

KATTEHJEM OG PENSION
har åbent man-fredag kl. 14-18
søndag kl. 11-14

TELEFONTID
man-fredag kl. 10-16
telefon **44 85 35 55**
fax **44 92 22 55**

ik@inges-kattehjem.dk
www.inges-kattehjem.dk
www.facebook.dk/ingeskattehjem

LOKALAFDELINGER
INGES KATTEHJEM ODENSE
Sdr. Boulevard 83
5000 Odense C
telefon 70 20 35 55

INGES KATTEHJEM NÆSTVED
Kasernevej 1
4700 Næstved
telefon 70 20 35 50

FONDENS BESTYRELSE
Jørgen Skærbye Petersen
Peter Gamborg
Advokat Skjalm Von Bülow

FACEBOOK

Husk at "synes godt om" Inges Kattehjems side på Facebook. Så er du altid opdateret på vores arbejde for Danmarks herreløse katte.

Gratis

registrering
af alle chip- og
øremærkede
katte

 Dansk Katteregister Telefon 44 92 91 90
www.dansk-katteregister.dk

NB! Registrering og ændring af øre-/chipmærkede katte modtages kun skriftligt enten pr. post, fax eller på internettet.

